

ἀκτινοβολοῦν πλέον: τὸ βλέμμα των ἀποκρύπτεται ὡς βεβαρη-
μένον παρὰ τῆς πολὺ εὐτυχοῦς συναισθήσεως τῆς ὠραιότητος
ταύτης ἣτις σοὶ ἐδόθη νὰ ἐκφράζης . . . τῆς ὠραιότητος ταύτης
πρὸς τὴν ὁποίαν φαίνεσαι νὰ ἐκτείνης τοὺς θριαμβευτικούς καὶ
τεθραυσμένους βραχίονάς σου ταυτοχρόνως.

Ποῖον φῶς, λεπτότερον καὶ καθαρότερον ἢ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
ἐφηπλώθη εἰς ὄλα σου τὰ μέλη, εἰς τὰς ἐλαχίστας πτυχὰς τοῦ
φορέματός σου;

Τίς Θεός, ἐκ τῆς χαϊδευτικῆς πνοῆς του, ἔρριψεν ὀπισθεν τὰ
δισπαρμένα σγουρὰ τῆς κόμης σου; Τὸ φίλημά του καθεὶ τὸ
ὄχρον μέτωπόν σου ὡς μάρμαρον. Ἴδου τὸ μυστήριον τῆς ποιή-
σεως, τῆς ζωῆς, τῆς ἀγάπης! Ἴδου τὴν, ἰδοὺ τὴν, τὴν ἀθανα-
σίαν! Δὲν εἶναι ἄλλη, δὲν χρειάζεται ἄλλη. Εἰς τὴν στιγμὴν
ταύτην εἶναι ἀθάνατος!

Ἡ στιγμή αὕτη θὰ διέλθῃ, καὶ θὰ ἦσαι ἐκ νέου δραγμὶς στά-
κτης, γυνή, τέκνον . . . Ἄλλὰ τί σὲ ἐνδιαφέρει; Ἐν ταύτῃ τῇ
στιγμῇ ἐτέθης ὑψηλότερον, ἐκείθεν ὄλου ἐκείνου ὕπερ εἶναι περα-
στικὸν καὶ ἐφήμερον. Ἡ στιγμή αὕτη εἶνε διὰ σὲ καὶ δὲν θὰ
διέλθῃ ποτέ.

Στάσου, καὶ ἀφυσὸν με νὰ συμμεθέξω εἰς τὴν ἀθανασίαν σου:
ἀφυσον νὰ πέσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀνταύγεια τῆς αἰωνίου
ὠραιότητός σου!

ΤΙ ΘΑ ΣΚΕΦΘΩ;

Τί θὰ σκεφθῶ ὅταν θὰ εἶμαι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου,
ἐὰν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ σκεφθῶ;

Θὰ σκεφθῶ ὅτι κακῶς ὠφελήθην τῆς ζωῆς μου, ὅτι τὴν διηλ-
θον ὡς ἐν ὄνειρῳ, ὡς κοιμώμενος, ὅτι δὲν ἐγίνωσκον νὰ γευθῶ
τοὺς καρπούς τῆς; Πῶς; εἶναι ἤδη ὁ θάνατος; Τόσον ταχέως;
Εἶναι ἀδύνατον! Δὲν ἔσχον εἰσέτι τὸν καιρὸν νὰ πράξω τι!
Ἦτοιμαζόμενον μόνον νὰ κάμω τί!

Θὰ ἐνθυμηθῶ τὸ παρελθόν; Θὰ σταματήσῃ τὸν στοχασμὸν
μου εἰς τὰς μερικὰς φαιδρὰς στιγμὰς ἅς τινας ἔλαβον ἐν τῇ
ζωῇ, εἰς τὰ πρόσωπα, εἰς τὰς εἰκόνας αἵτινες μὲ εἶναι προσφιλεῖ;

Ἡ αἰ κακαὶ πράξεις μου θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν μνήμην μου,
καὶ διακαῆς ἀγωνία βραδείας τύψεως θὰ κατακυριεύσῃ τὴν ψυχὴν
μου; Θὰ σκεφθῶ δι' ἐκεῖνο ὕπερ μὲ περιμένει ἐκείθεν τοῦ τά-
φου, καί, εἰ πράγματι, κάτι τι μὲ περιμένει;

Οὐχί . . . νομίζω ὅτι θὰ προσπαθῶ νὰ μὴ σκεφθῶ, ὅτι θὰ
ἀγωνισθῶ νὰ συλλογίζωμαι διὰ τι παιγνίδιον ἴνα διαστρέψω τὴν
προσοχὴν μου τῶν ἀπειλητικῶν ζόφων οἵτινες σφυρίζουσιν.

Ἐν τῇ παρουσίᾳ μου, εἰς θνήσκων δὲν ἔπαυε νὰ παραπονητῆται
διότι δὲν τῷ ἔδιδον λεπτοκάρυα ἐψημένα. Καὶ μόνον ἐκεῖ, ἐν
τῷ βῆθει τῶν ἤδη ἡμαυρωμένων ὀφθαλμῶν του, ἐνῶ ἐψιθύριζε
τὰ παράπονά του, ἐπαράδερνε καὶ ἀνατρίχιαζε ἐν δὲν ἠξεύρω
τί, ὡς ἡ τεθραυσμένη πτέρυξ πληγωμένου εἰς θάνατον πτηνοῦ.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΙ

Ὅταν, ἐμπροσθέν μου, ἐπαινοῦν τὸν βαθύπλουτον Ῥοστχίλ,
ὅστις, εἰς τὰ ἀπέραντα εἰσοδήματά του, ἀφιερώνει σημαντικὰ
ποσὰ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, διὰ τὴν ἴασιν τῶν ἀσθενῶν,
καὶ διὰ τὴν ἴδρυσιν ἀσύλων διὰ τοὺς γέροντας, κἀγὼ ὁμοίως
ἐπαινῶ καὶ θαυμάζω.

Ἄλλὰ, ἐπαινῶν καὶ θαυμάζων δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἐνθυμηθῶ
πτωχὴν τινα οἰκογένειαν χωρικῶν ἣτις εἶχε λάβει μίαν ὄρφανὴν
εἰς τὴν ταλαίπωρον καλύδην τῆς.

— Ἐὰν λάθωμεν τὴν *Caritia* — ἔλεγεν ἡ χωρική, — θὰ μᾶς ἀφαι-
ρέσῃ τοὺς τελευταίους ὀβολοὺς μας, καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν τί διὰ
νὰ ἀγοράσωμεν ἄλας καὶ ἀλατῖσωμεν τὴν σοῦπαν.

— Καλά, θὰ τὴν γευθῶμεν ἀνευ ἄλατος, ἀπεκρίνατο ὁ σύζυ-
γός τῆς.

Ὁ Ῥοστχίλ εἶναι ἔτι πολὺ μακρὰν τοῦ χωρικοῦ τούτου.

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

Διερχόμενον ὁδὸν τινα, εἰς ἐπαίτης, ὑπέργηρος μὲ ἐστα-
μάτησε.

Μὲ ὀφθαλμοὺς φλογισμένους καὶ δακρυσμένους, μὲ χεῖλη κυ-
νᾶ, μὲ ῥυπαρὰ κουρέλλια, μὲ ἀκαθάρτους πληγὰς. . . . Ὡ! πῶς
ἡ πτωχεία εἶχεν ἀφανίσῃ ἀποτροπαίως τὸ δυστυχὲς τοῦτο ὄν!

Μοὶ ἔτεινε τὴν πορφυρᾶν χεῖρά του, φουσκωμένην ῥυπαρὰν,
ἐστέναζεν, ἐμουγγρίζεν ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν.

Ἔψαξα εἰς ὄλα τὰ θυλάκιά μου: οὔτε βαλάντιον, οὔτε ὠρολό-
γιον, οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ μανδήλιον: τίποτε δὲν εἶχον μετ' ἐμοῦ!

Καὶ ὁ ἐπαίτης ἐπερίμενε, καὶ ἡ ἐκτεινομένη χεὶρ του ἐκινεῖτο
ἀδρανῶς καὶ διακεκομμένως.

Ὅλωσ τεταραγμένος, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμω, ἔσφιγα δυνα-
τὰ τὴν ῥυπαρὰν καὶ τρέμουσαν ταύτην χεῖρα.

Μὴ μὲ νομίσης κακόν, ἀδελφέ: δὲν ἔχω τίποτε ἐπάνω μου!

Ὁ ἐπαίτης προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς πορφυροὺς ὀφθαλμοὺς
του, καὶ τὰ κυανᾶ χεῖλη ἔχαμογέλασαν, καὶ αὐτὸς ἐπίσης συνέ-
τριψε τοὺς ψυχροὺς δακτύλους μου.

— Καλά, ἀδελφέ, ὑπέλαβεν οὗτος μετὰ τραχείας φωνῆς:
εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο, εἶναι ἐπίσης ἐλεημοσύνη.

Καὶ τότε ἐκατάλαβα ὅτι, κἀγὼ αὐτός, ἐλάμβανον κάτι τι
παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

ΑΓΛΑΪΑ Σ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

ΠΕΓΚ—ΣΕΙΝ

(Συνέχεια ἴδε τεῦχος 9)

VII

Ὁ Γιαῶ καταστάς ἡρεμος, ἐζήτην νὰ ἠουχάσῃ αὐτήν.
Δὲν εἶχε δοκιμάσει νὰ τὴν καταδιώξῃ ὅταν ἐξῆλθε τῆς
οἰκίας. Ἐπρεπε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τέλους, ὡ-
φειλεν ἤδη νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Ἄκουσον, Πεγκ—Σεῖν. Πρέπει νὰ ζήσης σὺ διὰ τὸν
Πατέρα. Ἐντὸς ὀλίγου ἔρχονται νὰ μὲ ἀναζητήσωσι,
τοῦ λοιποῦ δὲ θὰ ἦσαι μόνη νὰ τὸν παρηγορήσῃς. Ἀγάπα
λοιπὸν αὐτὸν καὶ μὲ ἰδικὴν μου ἀγάπην ἀκόμη. Ὁμίλει
αὐτῷ καθ' ἐκάστην περὶ ἡμῶν. Ὅπως διὰ παντός εἰμι
ἐμπροσθέν σου. Ἐγὼ εἰμι εὐδαιμονέστερος ὑμῶν. Ὁ
πρῶτος πατήρ μου Τσαγκ ἐνέβαλεν ἐν τῇ ψυχῇ μου,
μέρος ἐκ τῆς γενναιότητος τῆς ἰδικῆς του ψυχῆς, καὶ
μετ' ὀλίγον πρὸ τοῦ μὲ ἐγγίση ὁ δήμιος, θὰ ρίψω ὑπε-
ρήφανος εἰς τὸν ὄχλον τοὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς λόγους οὓς
ἐπρόφερε πρὶν ἀποθάνῃ: θὰ ὑδρίσω τὴν σκληρότητα τοῦ
αὐτοκράτορος, καὶ θὰ μαντεύσω τὴν προσεχῆ ἐμφάνισιν
ἀνθρώπου δικαίου, τὸν θρίαμβον τῆς καθαρᾶς ἠθικῆς τοῦ
Γιαῶ, τοῦ προγόνου μας, ὁ ὁποῖος προετίμησε νὰ δώσῃ
τὸν θρόνον εἰς τὸν γεωργὸν Χούν, μᾶλλον ἢ νὰ ἐμπι-
στευθῇ αὐτὸν εἰς τὰς ἀδεξίους χεῖρας τοῦ ἰδίου υἱοῦ του.
Δὲν εἶνε ὠραῖον τὸ ἀποθνήσκειν οὕτως; δὲν εἶνε ἐνδοξον
νὰ χύνωμεν τὸ αἷμα ἡμῶν διὰ τὴν δικαιοσύνην; Μὴ
κλαῖε, Πεγκ—Σεῖν, θὰ μὲ ἀφαιρέσῃς τὸ θάρρος μου.

Μετ' ἐκστάσεως, ἥς δὲν εἶχε συνείδησιν, καὶ μετὰ συγκινή-
σεως, ἥς μᾶτην ἐζήτην νὰ γίνῃ κύριος, τῇ ὠμίλησεν ἀκόμη.

Ἡ φαντασία ἐν τούτοις τῆς Πεγκ—Σεῖν εἶχεν ἐξα-
φθῆ λίαν, καὶ ἀπόφασίς τις προέκυψεν ἐκ τῆς κινήσεως
ταύτης τοῦ πνεύματος αὐτῆς.